

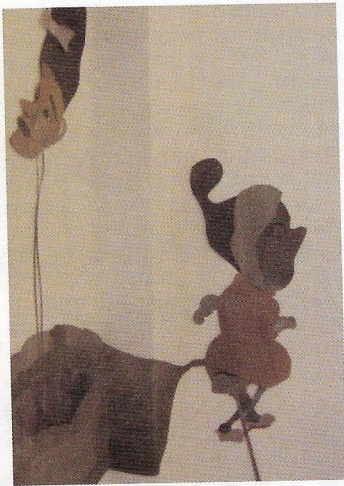
ביקורות

ימים נפלאים בקירקסי

משרד בתל אביב, עד 20.12

המיצב הקטן והמדויק שיצרה האמנית ניח מייכל בקי נראה כתפור במיוחד על פי מידותיו המיניאטוריות של חלל הגלריה - כל דמות במקומה, והמכלול יוצר אווירת טירוף אלגנטי המנהל דיאלוג עם הדמויות הגרוטסקיות מסרטיו של פליני.

בקי, אשר נולדה ולמדה אמנות באיטליה, מייצרת התמודדות מעניינת עם המצב: מחד היא מגיעה מעולם חוץ-ישראלי - דמויותיה הארוכות והרזות הן לולייניות ובאות ממורשת קירקסיית עניפה אשר אין לה זכר בתרבות הישראלית. מאידך, היא עוסקת במצב הפוליטי מנקודת מבטו של האדם מן השורה, בעל המשפחה - האווירה בחלל היא של חדר בתוך בית שהמשפחה נאלצה להישאר בו - בנסיגותיו לשעשע את משפחתו על ידי יצירת עולם דמיוני קירקסי ודרך כך להצליח לשמור על

שפיות במציאות המלחמה בה אנו חיים. ניתן לראות בתערוכה סוג של אסקפיזם: בקי איננה עוסקת בשאלות גדולות ואקטואליות, אלא בונה עולם משלה ועונה בכך, למעשה, על השאלה הקיומית האישית: כיצד ניתן להמשיך לחיות וליצור בתקופה של אלימות וטרור. כל דמויותיה של בקי אינן נמצאות במצבן הטבעי: הן שפופות, כפופות, צבען אפור-שחור מלני כולי, הן שקועות בעצמן, בעבודתן הבידורית, ומנסות לייצר עניין קטן וביתי - לעורר חיוך.

המקום המדויק והרגיש ביותר בתערוכה, בה, בעיני, הוא הפינה הימנית בכניסה לגלריה, בה מוצבות זו מול זו שתי דמויות שמהוות מעין דף מקרא לתערוכה כולה: לולייני - שחלקי גופו מהוברים עם סיכות מהדק פשוטות, ידיו קשורות מאחורי גבו, תלוי על בלימה - נאחז ברגליו, הפוך עם הראש למטה ותלוי כל כולו בסיכות אשר מחברות את חלקיו והופכות אותו ליחידה אחת. ממולו ליצנית נוסעת על אופניים, שאליהם מחוברת קערה. מעליהם מתעורר פף ראש של אשה בוכה ודמעותיה ניגרות לתוך הכלי והופכות את הסיטואציה למרובידית ונוגעת ללב.

מדהים כיצד מצליחה בקי לחמוק מהציניות שפשטה כמיגפה וליצור דיבור אחר, אמנם מאוד פרטי וסגור, אבל מוכיח כי גם כאשר התוחחים רועמים המזוות אינן שותקות. מונן גודס

ימה לתוך בועת עולמו והחוויה שלו, זם לעולם בגובה העיניים. הוא אועבד לנגיעה בסכנה ולריגוש דרך אחד (בים וביבשה), סכנה פיזית פיזית, יד לאש והכל. וכאשר הוא נח את סגור לבו המלא כרימון רבר על החוויות המוליכות אותו אל זלכיו האמנותיים - מילדותו ורפתקנית ורבת המעללים, דרך ייות רחוב טעונות וצרוכות בזיכרון - הבילוי של אתמול בלילה - קות עניו כאורות הכרך. אם ורתי נכון על עשר אצבעותי (כולל עצמי), אז כהן הוא אחרון ומנטיקנים באמנות הישראלית הכה רומנטית: בשיפולי דור ציני, שבע, גני ושווה נפש להחריד, כהן הוא וורת טבע ומודל אחר וחריג מהתקן. נפשו רוגשת ומטרדת כמו גם דרנלין הזורם בשפעה בגוף ופורטאי שלו; וכך, כבריטום סמטי מדויק, נראית גם האמנות

כל המהלך הנוכחי החל למעשה עבודה נהדרת שכהן התקין ב-1999 בגלריה מרי פאוזי ז"ל, בימים ש עוד העז אוצר זה או אחר אמין בכוח אמנות המיצב. כהן בנה פיגום ענק מפלסטיק שחור ועליו ח גל ענקי וסקסי להפליא לסטיק כתום זוהר. הצופים הלכו בין רגלי הפיגום הגבוה, כמו ות טריבונה של איצטדיון, כשמעל שם ניכרת תנועתו העגולה הגדולה והרת של הגל השקוף. פרויקט משך, שהוצג בשתי ורסיות, לריית המדרשה ואחר במוזיאון תל יב (2000), הוא מבנה ארכיטקטוני לי לבן - גל המתחבר בקצותיו נור שעל דופנותיו רשם כהן קו ייט אינסופי בגובה תנועת ידו תוך עה מעגלית ורטינית על רבליידס - ושלתוכו מהמן הצופה יכנס. כל עולמו של כהן בפנים, רכיז: הים ותחושת המערבולת; פורט; תרבות הרחוב; והסכנה יזית, גם זו שקיימת בזמן הרישום. בשלב הבא בונה כהן בחלל טודיו שלו רמפה (אחד לאחד מציאות) לנטיעה על סקייטבורד ייב אותה בצמוד לקיר גדול. הוא יס על הקיר גליונות נייר ענקיים נר סדרת רישומים הנוצרים תוך כדי עת הנטיעה עם הסקייטבורד.

ימיו המתקבל נראה כמו גל או ליל אדיר מימדים. מכאן גם נרקמת בודה המצויה בביתן עם דימוי יניים המאזכר בחלקו התחתון את ת הרמפה.

גם בוורסיה אנוקטית משהו, עדר חלק מהפיזיות האפקטיבית הפיסול שלו, שיבץ כהן הוא אמן השראה המחזיר את מחיר הכרטיס.

אמנות

71 ביקורות

72 המדריך

73 בחירת המבקרים

81 הזדמנות אחרונה / ראשונה

